

Maade. Naar det ærede Medlem var for-
 arget over, at jeg fandt det særlig beteg-
 nende, at jeg havde fremlagt det Forslag,
 der er Gjenstand for Forhandling her, som
 et Overflag over Aarets Indtægter og Ud-
 gifter, skal jeg dog bemærke, at dersom det
 iøvrigt er en Feil, er det en af de gamle
 Synder. Jeg tror, at det ærede Medlem
 kan lede en hel Række af Aar tilbage i Rigs-
 dagstidenden, og han vil da finde, at jeg
 har brugt noiaagtig den samme Betegnelse,
 jeg tør ikke sige lige fra det første, jeg blev
 Minister, men dog en lang Aarrække. Jeg
 har ikke undersøgt det Aar for Aar, men jeg
 holder mig overbevist om, at det er rigtigt.
 En særlig Betydning vilde det ærede Med-
 lem søge deri, at et Finantsloovforslag var
 ikke blot et Overflag over Aarets Indtægter
 og Udgifter, men det er tillige en Lov lige-
 som en anden Lov; det kunde indeholde
 Ting, som ikke vedkomme Finantsloven, som
 ikke have finantsfiel Betydning. Jeg skal ikke
 modsigge det ærede Medlem deri, da det jo
 har mange Aars Tradition for sig, at der
 kan komme Et og Andet ind paa en Finants-
 Lov, som egentlig ikke har finantsfiel Betydning;
 men det skal jeg ganske bestemt hævde, at
 Slikt ikke kan og ikke bør komme ind, uden
 at samtlige tre Lovgivningsfaktorer ere enige
 om, at det finder sin Plads der. Dersom
 en enkelt af dem vil indtvinge noget Saabant
 paa et Finantsloovforslag, ja, saa falder det
 ind under, hvad jeg vil betegne som: at
 man træder udenfor Grundlovens Forudsæt-
 ninger. Jeg udtalte, da jeg forrige Gang
 havde Ordet, at et æret Medlem eller i alt
 Fald hans nærmeste Venner gjentagne Gange
 havde ydet denne Regjering betydelige Be-
 villinger langt ud over Ører; men det
 ærede Medlem protesterede mod Rigtigheden
 deraf, idet han gjorde gjældende, at det, der
 er bevilget i særlig Lov, i Grunden ikke er
 bevilget; det bliver først bevilget, naar det
 bliver gjtaget paa Finantsloven, og det
 støttede han jo paa Grundlovens Bestem-
 melse om, at ingen Udgift maa afholdes,
 som ikke har sin Plads paa Finantsloven
 eller en Tillægsbevillingslov. Det vil alt-
 saa sige, at enhver Bevilling ved Lov er hvilende,
 midlertidig ughydig, hvad Bevillingen angaaer,
 forsaavidt den ikke iflæder sig dette Klædebon eller
 antager dette Navn af, for saa vidt det ikke
 er Finantslov, saa dog af Tillægsbevillings-
 Lov. Det kalder jeg den rene, skjære Do-
 trinarisme, og jeg gad nok egentlig vide,
 hvorledes det i Praxis skulde gennemføres.
 Jeg nævnte i Gaar blandt de Tillids-
 bevillinger, som jeg har haft den Glæde at
 modtage af dette Thing, Konverteringsloven
 fra i Fjor, de 100,000 Kr., der bleve

stillede til min Disposition til Gjennem-
 førelse af Loven uden nærmere Begrænds-
 ning. Denne Lov er af 12te November
 1886; for at Loven skulde kunne benyttes,
 maatte Opfyldelse finde Sted med 3 Maa-
 neders Varjel til 11te Marts, altsaa finde
 Sted inden den 11te December. Efter
 denne doctrinære Betragtning var Finants-
 ministeren ikke fuldt berettiget til at sætte
 denne Lov i Værk, at afholde Udgifter og
 opjige Pengene, hvorved tillige Statskassen
 blev forpligtet til at betale kontant saa og
 saa mange Millioner, før Loven havde faaet
 sin Sanktion ved Optagelse paa Finants-
 Lovens § 28. En af Delene! Enten er en
 Finantsminister berettiget til at afholde Ud-
 gifterne, som de staa paa en særlig Lov,
 eller ogsaa maa han være angerløs, dersom
 han ikke benytter Loven. Det er kun et
 Exempel; der kunde nævnes mangfoldige
 Exempler paa Love, der forudsætte en
 Strafftræden, længe før der endogsaa under
 aldeles regelmæssige Forhold kan være Tale
 om en Sanktion paa Finantsloven, end sige
 under Forhold som dem, vi desværre have
 levet under i de senere Aar, og saa gad jeg
 dog vide, hvilken Stillingen vil blive, der-
 som ikke den Betragtning blev gjort
 gjældende, at selve den af begge
 Rigsdagens Afdelinger vedtagne og Hans
 Majestæt stadfæstede Lov baade berettiger
 og forpligter til at udføre det, Loven paa-
 byder. Jeg fastholder altsaa min Bemærk-
 ning fra i Fjor, at trods denne høie Talen
 om Intet at bevilge til den nuværende Re-
 gjering, saa har der faktisk været bevilget, og
 bevilget betydelige Beløb, der ere blevene be-
 troede Regjeringen med Tillid, og med en
 Tillid, der ikke er bleven misbrugt, fra Flek-
 tallet i denne Sal. Vil man Intet bevilge,
 nu, saa skal man i alt Fald ikke paaberaabe
 sig sin ubrudte Standhaftighed fra Fortiden
 som Grund derfor.

Det er ikke hyppigt, at jeg finder mig
 foranlediget til at nedlægge Indsigelse mod
 Bestyldningen for Grundlovsbrud, det vilde
 desuden have været — i alt Fald for en
 Tid — temmeligt uoverkommeligt, naar Pro-
 testen skulde fulgt paa, hver Gang Anslagen
 er kommen, men jeg anser det dog for nyt-
 tigt en Gang imellem at erindre om, at Re-
 gjeringen for sit Vedkommende aldrig har
 erkjendt, at der er noget Grundlovsbrud til
 Stede i, hvad den har gjort. Det er nyttigt,
 siger jeg, fordi man jo desværre har Erfar-
 ning nok for, at mange ærede Medborgere
 ere tilbøielige til at mene, at naar Noget
 ikke modsiges, godkendes Rigtigheden deraf.
 Det er i Genhold dertil, at jeg i Gaar en
 passant gjorde den Bemærkning, at Mini-